

LAWINEGEVAAR

EEN JEUGDROMAN

ANTON HERMANS

VOOR MIJN OUDERS

Ik draag jullie op handen

© Anton Hermans

The Critical Friend Company #tcfcnl

1e druk September 2021

Windwardside, Saba

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

“Geloof me, de eerste 24 uur van het gebeuren zal beslissend
zijn .... mijn lot hangt af van anderen”

Bewerking van het gesprek van
Veldmaarschalk Erwin Rommel tot zijn
adjutant op 22 april 1944.

Uit : De langste dag door C.Ryan

- 1 Hallo sneeuw, nevel en wind
- 2 Een winteravond
- 3 Verleidelijk
- 4 Van jongen tot man en van meisje tot vrouw
- 5 Oudejaarsdag
- 6 De realiteit
- 7 Champagne (?)
- 8 Het afscheid
- 9 Het vervolg
- 10 Het ontwaken

1

Hallo sneeuw, nevel en wind

"Rijd niet zo hard over de pas heen! Moet ik zelf rijden?" Dit waren elk jaar de gebruikelijke angstkreten van mijn moeder. Als we eenmaal in onze wintersportplaats Schicken in Oostenrijk aangekomen waren, was alles allang weer vergeven en vergeten. In Schicken waren mijn ouders geen onbekende gasten en zeker niet onwelkom; een familie van totaal tien personen, die meestal tegen Kerst weer aankwamen. Daar viel wat aan te verdienen! Nu waren we dit jaar slechts met de helft van de familie afgereisd, maar de rekening aan het einde van het verblijf zou anders doen vermoeden.

Het was donderdagmiddag toen we daar aankwamen, na de uitingen van mijn moeder, die zoals vertrouwd tegen mijn vader riep "Rijd dan ook niet zo hard over de pas heen", terwijl ze angstig de diepte inkeek.

Eenmaal aangekomen gingen we meteen de ski's huren, dan hadden we nog een paar goede. De ontvangst daar over het algemeen heel hartelijk, met de vaste begroeting "Willkommen! Sie sind da wieder" en de vraag "hoe lang blijven jullie?".

De ski's zaten als gegoten en tevreden lieten we ze dan ook in de winkel achter, om, zoals een echte Nederlander betaamt, niets teveel te betalen. De eerste paar dagen waren somber; in het dal lag niet veel tot geen sneeuw en boven, waar het minstens tien graden vroom, lag teveel en er kwam alsmaar meer bij door de continue sneeuwval, die tegen de avond ophield en vervolgens vrolijk de volgende morgen om acht uur weer begon. Na vier dagen dit weer te hebben gehad met daarnaast elke dag dikke nevel, waren we dan ook maar al te blij dat het dinsdag niet sneeuwde, dat er geen zon was oké, maar dat het niet sneeuwde! We dankten allen God op onze blote knieën en toen diezelfde dag ook nog de zon doorbrak, leek het wel te mooi om waar te zijn. De pret kon dan ook niet lang duren, wat al spoedig bleek.

De zon verschool zich achter een dik wolkendek en met de wolken kwam de sneeuw, nevel en de wind. De wind was zo sterk, dat sommige liften zelfs buiten gebruik gesteld moesten worden, simpel en alleen omdat men niet het risico wilden lopen dat er iemand verwaald zou raken. Logisch?

Ik ging daarom ook weer richting het dal, via de nu nog zo schitterende dalafdaling. Hoe dieper je in het dal kwam, des te meer kiezels, stenen en andere rotzooi kwam je tegen, waardoor het skiën rollen werd met vallen, opstaan, aanvaringen met andere skiërs en gevaarlijke situaties op de rand van het ravijn.

Na veel vallen en opstaan waren we eindelijk beneden. Ik zag mijn ouders alweer voor de ramen staan zwaaien, uit vreugde dat we weer veilig beneden waren. Mijn ouders staan